

recons ensiçadors d'aquell sanitó oreig que en aitals llocs per ser bells pur, es precis que s'hi respiri.

—Dies passats festejá la seva Santa Patrona la distingida senyora de Rojé, celebrant-se amb aital motiu en la seva casa una espléndida festa ont foren invitades una colla de famílies amigues de la festejada. Se serví un exquisit refresc fent els honors ses xamoses filles na Carme i na Mercé. La nostre felicitació.

—Hem tingut el gust de saludar a nostre preuat amic en Sants Sagra qu'ha passat uns dies al costat nostre. FLIST-FLAST.

Secció literaria

Del escenari del teatre, al chor d'un Convent

L' amistat contreta amb un jove literat, amb motiu d'uns jocs florals, en els quals cada hu dels dos hi havíem guanyat un premi, hem portá a fer-li una visita en la capital aon vivia. El trobí en el precis moment qu'es disposaba a sortir de casa per a passar a la de una tiple de gran fama, que segons ell me digué, debia cantar una sarsuela de quina lletra era l'autor.

Com se tractava d'una visita de mera cortesia, em pregá que l'acompanyés, a quina instancia reiterada mantes voltes, vaig per fi accedir.

Rebut afablement per la distingida *diva* en un cuarto de confiança, ornat amb gran gust, luxe i fina coqueteria, posá a nostra vista, els trofeus obtinguts de sos admiradors. Flors, llàços amb sentides dedicatives, caps de bombons, caramels i confitures, joies valuoses de tota mena, bibelots preciosos etc. etc. saturats tots ells encara del perfum ubriquant de xardoroses i recents ovacions. I ens presentava tots aquells magnífics regals i recordava aquelles falagueres ovacions, tota pensativa i orlat el seu bell esguart d'un deix de

tristesa i d'un nimbe de aburriment i de disgust.

Per qué aquella «pose»? Ella mateixa no sabia donar-se'n compte. Era ovacionada, agasatjada frenéticament del públic .. els crítics teatrals la consideraven com una estrella de primera magnitud, mes ella restava trista i pensativa.

Termenat l'objecte de la visita, ens despedirem amb la mateixa afabilitat i exquisit tracte en que havíem sigut rebuts.

La tiple tan celebrada, menjá aquell dia amb molt poc apetit. Prengué un cotxe, es passejá pel carrer de Gracia, Ramblas i Parc en mig de mirades de admiració i salutacions d'afecte. Aixó, a ella, la molestava, seguia trista. sentint una necessitat imperiosa de soletat; per lo que doná ordre al cotxer de portar-la a una esglesia.

II

Era aquesta esglesia, de monjes claustrades. En son altar major ple de flors i de llums s'hi destacava l'imatge de la Puríssima.

L'orgue, tocat per una de aquelles serventes del Senyor, espargia pel temple ses cadencies, com veus angéiques, portant unes vegades ráfagues de tendresa i apacibilitat, i altres de potencia, i ardors de vent huracanat.

La famosa tiple, mes curiosa que devota agenollá en un Reclinatori.

La funció religiosa terminava, i una monja entoná en el chor la despedida a la Verge.

Veu agil, melodiosa, mes angélica que humana pujava i bajava, recurrent en arpegis dolcíssims la escala cromática.

La tiple sentí breus calfrets i els seus ulls s'ompliren de llágrimes.

Aquella monja posseia una veu hermosa. Retirada del mon, sense envejes de rivals, ni violencies de de conciencia, cantava, i cantava lliure com l'aucell entre les rames al seu Deu i al seu Espós.

!Cuant donaria la tiple per a cantar aixís... sense aplaudiment, i enamorada de Jesus i de sa Marej
I la monja seguía cantant, amb

notes sentimentals, tendres, apassionades.

I la tiple plorava, comparant se amb aquella monja, que com ella, posseía l'art de la veu, i com ella podia triomfar en el escenari i ser volguda, i aplaudida i no obstant havia renonciat a tot, a tot, menys a cantar arrobada en extásis d'amor, junt a les retxes del diví Presoner dels altars.

La monja vivia felís i moriria tranquila, en la soletat del claustre, cantant al Amor dels amors.

La tiple, portaria una vida intranquila... una lluita sens igual per adquirir celebritat... moriria plena de remordiments, oblidada del públic, com tantes altres célebres artistes...

¡I per aixó violentava la seva conciencia, la maculava, i s'exposava tal vegada!..

I la monja termenava a dalt en el chor sa pregaria, amb un tremol apassionat, dolcíssim.

I la tiple, seguía plorant, ajonejada en son reclinatori.

III

Els periódics donaren la noticia La tiple famosa se havia retirat de la escena.

Uns digueren per motius de salut, altres per contrarietats amoroses, i no pocs a un matrimoni ventatjós.

Ningú torná a ocupar-se de la tiple tan mimada, tan bella, tan encantadora i jovial.

Certa tarda i en solemne funció religiosa dedicada a la Mare de Deu, en una esglesia de Religioses, una monja cantá amb veu admirable la despedida a la Verge.

Els fidels escoltaren encantats aquell torrent d'armonies sobretrenes.

Al sortir del temple unes jovin-cel-les creien trobar semblança entre la veu d'aquella monja i la de la tiple famosa retirada feia alguns anys de la escena.

I no s'equivocaven; era la mateixa. Encar que la mateixa, no; la veu de la monja era més pura, més idealizada, més sincera més lliure, més emocionada i emocionant que la veu de la tiple. Era la mateixa transformada, infinitament millorada.
LICURGO.